

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Apotheca Spiritvalivm Pharmacorvm Contra Lvem Contagiosam Aliosqve Morbos

Wichmans, Augustin

Antverpiae, 1626

Cap. LVII. De S. Edilburga Abbatissa.

urn:nbn:de:hbz:466:1-9653

rueribus, sollicitè ne vñquã percuti mereamur, agamus.

Locus sepulcri eius tumba lignea est in modum dõ-
munculæ factæ coopertus, habens foramen in pariete, per
quod solent hi qui causâ deuotionis illò adueniunt ma-
num suam immittere ac partē pulueris inde assumere: quã
cùm in aquas miserint, atque has in firmantibus iumentis
siue hominibus gustandas dederint, mox infirmitatis ab-
sumpta molestia ad cupitę sospitatis gaudia redeunt. Obijt
vir sanctus 672. anno, die 2. Martij.

C A P. LVII.

De S. Edilburga abbatissa.

E Adem lue consumpta est S. Edilburga Anglorum ^{Beda, li 4°}
regis filia & Sacrarum Virginum Abbatissa, cuius ^{cap. 7.}
festus dies in Rom. Martyrologio ponitur 7. Iulij. Di-
uersa est hæc ab illa Edilburga equè Sanctimonialium san-
ctissima præfecta & Sorore Erconvaldi Episcopi Londo-
niensis, cuius vsque hodie, inquit Beda, caballarium fere-
trum quo infirmus vehi solebat, multos febricitantes vel
alio quolibet incommodo fessos eidem appositos vel im-
positos sanare non destitit. quin & assulæ de illo abscissæ &
ad infirmos delatę, citam illis solent adferre salutem. Flore-
bat siquidem illis temporibus Anglia veluti paradysus Do-
mini abundans lilijis sanctarum Virginum atque violis cœ-
tuũ sanctorũ Monachorũ humiliori loco latitantium; sed &
Sanctissimis Episcopis, inter quos egregia sanctitate flore-
bat iã dictus Erconvaldus & vtraq; Edilburga. Sed eheu!
nunc facta est in pomorũ custodiã, viticæ ibidẽ & spinæ, ac

Infelix lolium & steriles dominantur auena

Lappæ, tribulig.

Cùm verò prædicta lues in monasterio S. Edilburgæ graf-
faretur & passim quotidie magna multitudo raperetur ad

L I 3

Deum

Deum, sollicita pro congregatione sua, qua hora etiam monasterij partem qua ancillarum Dei caterua à virorum erat secreta contubernio, eadem plaga tangeret, crebrius in conuentu sororum perquirere cœpit quo loco in monasterio corpora sua poni & cœmeterium fieri vellent, cum eas eodem quo ceteros exterminio raptari è mundo contingeret. cumq; nihil certi responsi tamen si sæpè inquirens à sororibus accepisset, accepit ipsa cū omnibus certissimū supernæ prouisionis responsum. cū enim nocte quadā expletis matutinæ laudis psalmodijs egressæ de Oratorio formulæ Christi ad sepulcra fratrum (nota antiquissimam cōsuetudinem qua eodem in monasterio, diuisis tamen & à se inuicē discretis habitaculis sanctimoniales cum clericis habitare solebant, prout commune fuit in plerisq; Ordinis nostri monasterijs) qui eas ex hac luce præcesserant, solitas Domino laudes decantarent, ecce subito lux demissa cœlitus veluti linteū magnū venit super omnes, tantoque eas stupore percussit, vt etiam canticū quod canebant tremefactæ intermitterent. ipse autem splendor emissæ lucis in cuius comparatione sol meridianus videri pōset obscurus, non modò post illo eleuatus de loco, in meridianam monasterij partē, hoc est ad Occidentem Oratorij, secessit, ibique aliquam diu moratus & ea loca operiens sic videntibus cunētis ad cœli se alta subduxit, vt nulli esset dubium quin ipsa lux quæ animas famularum Christi esset ductura vel susceptura in cœlum, etiam corporibus earum locum in quo requietura & diem resurrectionis expectatura essent, monstraret. cuius radius lucis tantus extitit vt quidā de fratribus senior qui in ipsa hora in Oratorio eorum cum alio iuniore positus fuerat, referret quòd manē ingressi per rimas ostiorum vel fenestrarum radij lucis omnē diurni luminis viderentur superare fulgorem. Quibus significatum fuit quod etsi Domini sit terra & plenitudo eius, & in manu eius

nu eius omnes fines terræ & vbi cumq; fideles sepulti sint, in manu Dei sunt ossa eorū: peccati tamē ipsū membra sui corporis prosequi cura ac prouidentia, monereque proinde mortales eisdē pio cultu venerari debere sacros cineres, quorum locū desuper tanto fulgore ipsa diuinitas dignata est illustrare, inquit Baron. anno 681.

C A P. LVIII.

De S. Sebbi rege Anglorum.

DE his verò dum agimus, nequaquam nobis præter-
eundus est, sed hisce fastis inserendus felix transitus
B. Sebbi orientalium Saxonum regis pijsissimi, quem
Sanctarū Virginum funeri idem Beda subijcit, dicens: Eo
tempore præerat regno orientalium Saxonū vir multū
Deo deuotus nomine Sebbi. erat enim religiosus actibus,
crebris precibus, pijs eleēmosynarū fructibus plurimū in-
tentus, vitā priuatā & monachicam cunctis diuitijs & ho-
noribus præferens, quam & olim iam, si non obstinatus
coniugis animus diuortii negaret, subiisset. vnde & multis
visum quia talis animi virū, Episcopum magis quàm regem
ordinari deceret. cumq; annos triginta in regno miles re-
gni cælestis exegisset, correptus corporis infirmitate per-
maxima, qua & mortuus est, admonuit cōiugem vt vel tunc
diuino se seruitio pariter manciparent cū amplius pariter
mundū amplecti vel potius mundo seruire non possent;
quod dum agrè impetraret ab ea, per benedictionem Val-
dere Episcopi Londoniæ habitū religionis accepit, attu-
litque eidem & summā pecuniæ non parua pauperibus
erogandā, nil omnimodis sibi reseruans, sed pauper spiritu
magis propter regnū cælōrū manere desiderans. qui cū
ingrauescente præfata ægritudine diem sibi mortis immi-
nere sensisset, timere cœpit homo animi regalis ne ad mor-
tem veniens tanto adfectus dolore aliquid indignum suæ
personæ,

Bed. l. 1. c. 9.
& l. 4. c. 17.